

farske cunje, ki so mu sledile zgolj iz tega, ker ga smatrajo za — „žeganega“ (?).“ Ta častna garda posadila ga je na neki kmečki voz ter ga v rute tako zavila, da je izgledal kakor kaka pustna šema, ne pa „jugoslovanski“ kralj. Tudi vrabci na drevsih so ga sramotno zasmehovali. „Dvorne dame“, ki so imele prednost, so imele čast zraven njega sedeti, druge pa so tik voza peš korakale. Tako se je pomikal ta glasni transport tega ciganskega vojvode proti Sv. Jedrtri... Celo vpreženemu konju, ki je vlekel voz, se je ta stvar preneumna zdela; nakrat se je vlegel in je raje na licu mesta poginil, kakor da bi stal v službi sramotnih veleizdajalcev. Najbrž je premenjal „jugoslovanski“ jarem z nemškim, o katerem je ta širokoustni Korošec na shodu izjavil, da mora biti razbit. — Peš je moral torej Korošec po blatni cesti proti Sv. Jedrtri romati, kjer ga je to čudno spremstvo srečno svoji usodi oddalo. Tako potuje torej „kralj“ Tonček, zloglasni jugoslovanski duhovniški razuzdanec.

Koroščevi nezaslišani načrti.

Predsednik „jugoslovanskega“ kluba dr. Korošec poslal je na ministra notranjih zadev telegrafično prošnjo, naj mu isti dovoli ustanovo slovanske „nacionalne straže“, ker nima „jugoslovansko“ prebivalstvo več nobenega zaupanja v državne varnostne organe... Seveda je ta nad vse smešna in predrzna zahteva zblaznega Korošca bila kar ednostavno in kategorično odbita. — Nadalje ima potem nesramno, z nobeno kaznijo dovolj kaznovano predrznost zahtevati, naj mu država v obrambo „jugoslovanskih“ interesov proti nevarnim izgredom Nemcev (!) podeli orožje, da se zamore pred napadi istih uspešno braniti. Ti prokleta jezuitska predrznost! — Lep vzor „katoliškega“ duhovnika! Namesto, da bi raje v cerkvi razširjal nauk svete vere in pridigoval o rajskem miru in ljubezni do bližnjega, prireja politične shode, obrekuje na istih na lažnjivi in podli način našo zveznico, Nemčijo, hujska razuzdano narod proti narodu, podi ruske vojne vjetnike s poleni in drogovci k napadu na zveste državljane in si prizadeva povzročati neslogo in nemire med prebivalci, ki so več stoletja v miru in slogi skupno v blagostan naše krasne združene domovine delovali. Naj si pa to dobro zabilježi: on seja veter, a žel boče vihar! Kam vendar vede to njegovo stremljenje? Ali potrebuje morebiti orožje, da vžari v danem trenutku revolucijo v Avstriji, ter da svoje razuzdane pristaše za to že prej organizira in jih v rabi orožja izvežba, da vdari zahrbtno proti miroljubnim državljanom? Zakličemo torej državi, je-li ista o vsem počenjanju te njej nevarne „jugoslovanske“ gonje natanko podučena in ali je ona odločena, tem usodepolnim činom s pomočjo njej zvestih strank vendar enkrat konec napraviti? Ali vlada še vedno nima dovolj dokazov, kam vsa ta perfidna gonja stremi? Ni doživela že dovolj veleizdajstev od strani enake slične druhalci, ki ji je že moralno in materijelno do živega škodovala? — Če ista ni več zmožna, da bi nas pred revolucionarnimi izgredi „jugoslovanskih“ hujskačev branila, da bi ostalo naše imetje in naše domovje nedotaknjeno, in da bi se po končani vojni lahko posvetili mirnemu delu za gospodarski procvit in razvitek ter blagor države in da ložje zacelimo rane te „nesrečne“ vojne, zakaj smo vendar potem doprinesli in zakaj še torej nadalje doprinašamo neizmerne žrtve na krvi in blagu? Zakaj se radi davščine obremenimo naša posestva in naše imetje, če mi za obrambo tega nimamo nobenega zaščitnika več...? Stavimo torej na vlado nujno vprašanje, kako dolgo še hoče ista nemo gledati na vse te njej grozeče prizore in na kak način je ista pripravljena, preteče jej nevarnosti kakor najhitreje odvrniti, da si zagotovi ogrožene staro-zgodovinske meje svoje monarhije. Če nam ista v kratkem ne odgovori, smo primorani, si tudi mi na slični način sami cilje svoje prihodnosti zagotoviti, kajti vsega mora biti enkrat konec!

Na prevzvišenega knezoškofa mariborskega pa stavimo vprašanje, ali so mu vsi razgrajoji, državi in splošnosti nevarni hujskajoci čini njemu podrejenih duhovnikov znani in če so isti odgovarjajoči vzgledu in tradicijam katoliške vere? Ali so mu znani tudi krvavi izgredi zadnjega jugoslovanskega shoda, sklicanega od zloglasnega hujskača dr. Korošca v St. Janžu pri Unterdrauburgu? Ali se na tak način vzgojuje cerkvene dostojanstvenike? Vprašamo torej, kaj da name-rava prevzvišeni knezoškof mariborski storiti in kakšne korake pospešiti, da se temu zlu enkrat za vselej konec napravi, da se povrne zopet zaželjeni mir in sloga med strankami? Če tudi na tem mestu ne bodedo uslišani, smo primorani, v konečno odvrnitev tega neprijetnega zla druge strune naviti.

Upamo torej, da ta naš nujni poziv od merodajnih krogov ne ostane neuslišani, ker nam je ljubo, z našimi sosedi kakor do sedaj v miru in slobodi živeti in se žrtvovati gospodarskemu procvitu naše krasne domovine.

General Foch.

Francoski maršal Foch bil je imenovan za nadpoveljnika angleških in francoskih združenih armad na zapadnem bojišču. Ta

General Foch

ima torej nalogo meriti se s slavnim nemškim vojskovodjem Hindenburgom in zabraniti katastrofo, ki žuga našim sovražnikom na Francoskem.

Tedenski pregled.

Štajerske vesti.

Brezobzirno rekviriranje živine na Spodnjem Štajerskem. Kakor se nam iz večih občin okraja in drugih Spodnje Štajerske javlja in pritožuje, postaja stališče za kmeta vedno težavnejše. Obdelovati bi moral zemljo, pridelovati pa več kakor v mirovnih časih, oddajati bi moral mleko mestam in vojaškim bolnišnicam, a pri vsem tem se ravno pri nas in na Spodnjem Štajerskem tako brezobzirno rekvirira živino, kakor da bi se jo hotelo nalašč zatreti, in ponosno našo štajersko živinorejo popolnoma uničiti. Kmetovalcem primanjkuje vprežne živine za obdelovanje zemljišč in pričinja primanjkovati tudi živine za plemo, kajti stališče spodnje-štajerske živinoreje se je že za 75% mirovnega stanja znižalo. Kam bode to dovedlo? Ali se hoče od strani brezobzirnih in merodajnih činite-ljev zares do popolnega gospodarskega poloma, do neizogibljive katastrofe dovesti? Nismo sicer nasprotniki rekviriranja, saj smo vendar državi žrtvovali na blagu in krvi več, kakor so zamogle naše sile in tudi več od mnogih pokrajin naše Avstrije; izkoriščalo se je našo ponosno Spodnje Štajersko na vse mogoče načine, dokler se je gospodarsko in materijelno ni popolnoma izsesalo. In zakaj ravno Spodnje Štajersko? Zakaj se ni v vseh pokrajinah Avstrije z ozirom na gospodarske položaje enakomerno delovalo? Zakaj ste se na primer Češka in Moravska v tem oziru znali ohraniti na stanju zadovoljivosti? Zakaj ste znali ti dve deželi pri merodajnih mestih na-

stopiti in si zagotoviti stanje svoje živinopališče reje za življenski interes in procvit prihodnosti? Zato, ker imata zastopnike, katerista Grubesa je tudi dobro mesto našla in tudi zanj to, ker jim primanjkuje sleherni iskrica dovoljnih movinskega čuta. Pri nas se je, edino le na vsa splošen blagor kmetovalca delaven in vzorec v ptujski okraj potegeval za stališče blagosti 1000 krnja okraja kolikor mu je bilo mogoče, a za Ropadel je večkrat tudi na strankarske zaprebeber iz merodajnih činite-ljev. — A kje pa imaaš tvegydige je poslance kmetovalce, kateri bi se za to davil j interes zanimali in te v gospodarskem oziru Ba branili? Obljubovali so ti pred izvolitvijo celo in je zvezde z neba, a sedaj za tvoj interes v tvo bil de j obrambo niti mezinca ne ganejo. Siroma popul ki nimajo časa; potegovati se morajo za „je vrata: „jugoslovansko“ kraljestvo, za razkosanje staro zapri zgodovinskih kronovin, a za tvoj blagor, po in je milovanja vredno ljudstvo, se ne brigajo. Kje napra pa tiče poslanec Brencič, da bi se po svoji raterz obljubi za kmeta zanimal, kakor si je to polno domneval? V poslanski zbornici kima kakor ropela. bradast kozliček na rezolucije jugoslovanskih bile. agitorjev. — Pustimo torej raje siromaka ko je saj mu vendar nobene druge zmožnosti ne pri Po pisujemo. Zakaj bi zahtevali od njega sicer, adavlj. varstvo okraja, ker se mora sam varovati. Za da se ne bode enkrat kje neprijetno opote tinja kel... Sami torej hočemo varovati blagor oru, naših spodnje-štajerskih kmetov in sami upa Oajel zopet doseči na merodajnih mestih uspeh ri nji v prid gospodarstva, sami moramo zopet pri anizi boriti, kar so drugi zanemarili. Stavimo to andar rej prošnjo in vlogo na merodajne kroge, naj adali isti pospešijo nujne korake, da se rekvirira e prihod nje živine na Spodnjem Štajerskem ne samo e priš omeji, ampak za nekoliko časa popolnoma e pc vstavi, da se z marljivo skrbjo doseže zopet ojišče številu, katero deželi za bodoč življenski razv Pozne vitek pristojta. Upamo, da se bode nujna prok glasi: nja spodnještajerskih kmetovalcev pod iz buršio ogibo hibe od merodajnih činite-ljev v ozir vzela njeo in da se omeji rekviriranje živine na druge inja podpe manj izčrpane pokrajine.

Hošnica pri Slov. Bistrlici. Od tukaj je pri nesla „Straža“ dne 5. t. m. članek, v katerem piše, da se je tukajšnji odbor v svoji seji izrekel za „jugoslovansko“ deklaracijo. Župan je pri nas neki Onič, o kojem se je zadnjič en Laporčan izrazil, da bi bilo tega Oniča treba v priložnosti nekaj pokrtačiti. Mi smo na tega mozičeljna že pozabili ali zdaj nas ta srbofil v „Straži“ opominja. Ergo! Ta g. Onič se drži več let že na županovem stolcu, kateri ima že itak piškave noge, zoper voljo občanov po svoji volji, in ljudstvo se čudi, da je to sploh še mogoče. Ta pokveka je eden najnevarnejših pospeševateljev srbofilske „jugoslovanske“ ideje, pri tem pa še župan. Pred vojno je že podpiral in širil to Avstriji nevarno idejo javno brez strahu. Mož spada k tisti struji, katera že vidi srbsko kraljestvo do Drave in onkraj drave Rusijo. Ob času občinskih volitev zbiral je po svoji občini svoje srbofilske prijatelje, ter romal kakor cigani trumoma od občine do občine in pomagal z lažnimi in hinavščino „jugoslovanski“ srbofilski struji do moči in večine. Ljudstvo se čudi, da v Hošnici ni že davno posegla primerna oblast vmes. Vprašamo vas župan Onič, kako se Vi predrznete svojevoljno seje sklepasti za „Jugoslavijo?“ Zahtevamo od Vas, da preključete to stvar, drugače bodedo s sredstvi postopali zoper Vaše delovanje in sicer s sredstvi, kojih bi se že zdavnej morali kot zvesti Avstrijec posluževati, v korist občine in Avstrije. Seveda bi zginili iz občine za čas Vi, in za vselej „jugoslovanska“ ideja, in kaplan Korošec bi imel zopet v vrsti eno nedolžno politično žrtev več, za koje nedolžnost in odškodnino bi se zopet vrlo v zbornici potegoval. O ti hudobni „Štajerc“ ti, — zopet pa napadaš eno nedolžno in zvesto moč Koroščeve „jugoslovanske“ struje pod „Habsburškim žezlom.“ Oči na visokem in merodajnem mestu se bodejo polagoma odprle. Več v priložnosti. Hošničani.

Veletrgovec Hermann Öhler. Iz Gradca se nam poroča: Pod mnogoštevilnim spremstvom vršil se je dne 16. t. m. pogreb znanega veletrgovca Hermanna Öhler na izraelitskem